

Dissertatio anatomico-chirurgica : de cannula è gummi elastico per nares immittendâ, ut, faucibus impeditis, alimenta & medicamina in oesophagum ingerantur.

Contributors

Rebeyrol, Pierre.
Botentuit Langlois, Pierre Mathurin.
Royal College of Surgeons of England

Publication/Creation

[Paris] : Typis Michaelis Lambert, 1787.

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/ktywm7ad>

Provider

Royal College of Surgeons

License and attribution

This material has been provided by This material has been provided by The Royal College of Surgeons of England. The original may be consulted at The Royal College of Surgeons of England. where the originals may be consulted. This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

**wellcome
collection**

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

48.

CLARISSIMO VIRO,

PIO SACERDOTI,

D.D. PETRO GUILHOMAUD,

INSIGNIS ECCLESIAE PICTAVIENSIS,

DEO

SUB INVOCATIONE S. HYLARII MAGNI CONSECRATÆ,

CANONICO,

AVUNCULO CARISSIMO,

IN VENERATIONIS ET GRATI ANIMI MEMORIAM

DICAT, VOVET, CONSECRAT

P. REBEYROL;

CLARISSIMO VIRO,

PIO SACERDOTI,

D. D. PETRO GULLHOMAUD,

DESIGNIS ECCLESIAE PICTAVENSIS,

DEO

IN PRAESIDIUM & CANONICUM

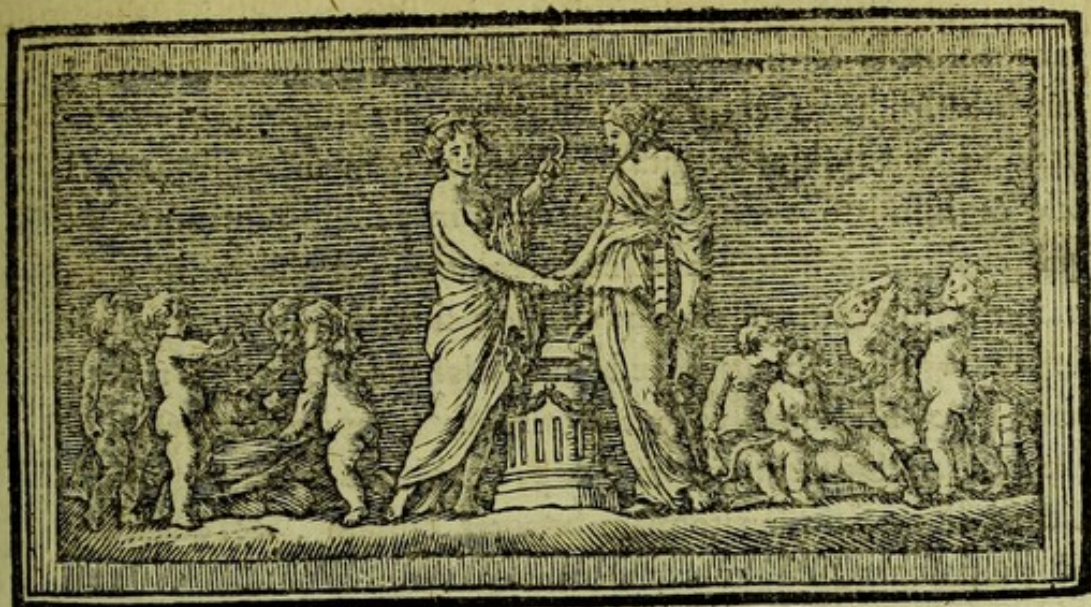
CANONICO,

AVENACULO CLARISSIMO,

IN VESTIGIIS GRATISSIMI MEMORIAM

DIGNAE VOLET CONSECRAT

P. REBEROL

DISSERTATIO ANATOMICO - CHIRURGICA.

*DE CANNULA è gummi elastico per nares immit-
tendâ, ut, faucibus impeditis, alimenta & medi-
camina in œsophagum ingerantur.*

QUIDQUID vivit ali debet : huic legi pariter omne animal ;
omnis planta subjicitur ; nec ab eâ magis immunis homo fuit,
qui, quoad corpus, eodem modo, ac brutæ pecudes, nasci-
tur, vivit, & moritur. Singulo momento ipsâ vi vitæ non
fluida tantùm avolant, sed ipsa solida consumuntur : duris-
simas etiam corporis humani partes, ossa, à resolutione lentâ
sua non defendit firmitas : undè necesse fuit ut perpetuæ jac-

4

nuræ perpetuâ reparatione provideretur; quod quidem præstat nutritio. Alimenta enim in os assumpta, per œsophagum deglutita, in ventriculum recepta, ibidem, ut & in intestinis, affusibile & immixto succo Pancreatico, in pulsem mutantur, ex quâ chylus exprimitur mox in sanguinem, ac deindè in nostrammet substantiam vertendus. Quæ si duæ functiones aliquâ de causâ plùs minùsve lædantur, languent exhausto robore vires, & si penitùs tollantur, funus imminet ineluctabile. De naturali Deglutitione impeditâ, mediisque tunc usurpandis dicturi, partium anatomiam breviter tantùm, & quantùm ad propositum sufficiet exponemus.

E X A N A T O M I A.

Os in duo cava dividitur; anterius nempè, quod oris præcipuè nomen retinet, & posterius fauces, seu Pharyngem dictum. Utrumque cavum septo medio mobili, pendulo palati velo, separatur. In ore anteriori considerantur genæ, dentes, gingivæ, labia, multiplices glandulæ, ac demùm lingua quæ, cùm sit præcipuum deglutitionis organum, sola nobis consideranda venit.

Lingua, corpus molle & musculosum, in medio arcûs maxillæ inferioris ponitur: in basim, corpus, & apicem dividitur: facies altera superior, inferior altera: margines duo dextrum sinistrumque latus occupant: membranâ cooperitur oris membranæ continuâ, quæ à vicinis partibus ad eandem reflexa quædam veluti ligamenta efficit, quibus iisdem partibus adhæret: fibris muscularibus internis & externis constat: internæ musculum lingualem constituunt, externæ à *genio, stylo, & hyo-glossis* oriuntur, quibus nonnulli *milo-glossum* addunt.

Ut deglutiantur alimenta, elevatur basis linguæ, ad palatum adprimitur, cibosque versus fauces exprimit: tùm retrorsùm ducta, impellit epiglottidem quæ inversa claudit aditum ad laryngem, & pontis officio fungitur, quo cibi ad œsophagum detruduntur. Nec parùm quoque huic functioni favet palati velum quod ab osseo palato ortum, inter nares & isthmum faucium propendet, & ita musculus dirigitur ut, modò cavitates posteriores narium penitùs claudat, modò os anterius à posteriori separet, modò utramque viam liberam relinquat: musculi enim elevatores depressoresque diversimodè agunt, prout cibi ingerendi sunt, aut aëri in laryngem aditus permittendus est.

Os posterius, sive pharynx dicitur cavea superiùs cuneata, in medio lata, inferiùs angustior. Interior membrana, oris & narium membranæ continua, glandulis seu mucosis folliculis scatet quæ spissiore salivam lubricandis partibus idoneam evomunt. Hanc undique membranam circumeunt, seu potiùs ipsum pharyngis textum constituunt fibræ musculares quæ, undecumque orientur, posteriùs in lineam tendineam coeunt à parte pharyngis superiore ad œsophagum usque protensam. Numerosissimi illi fibrarum fasciculi varia pro variâ insertionem seu directionem nomina sortiti fuerunt: sed ad tres classes commodiùs reducuntur, quarum superior *Stylo, Palato, Pterigo, Buccinato*, & *Glossopharyngeos* musculos complectitur: secundam constituunt *Syndesmo*, & duo *Cerato-Pharyngei*; tertiam verò *Thyro*, & *Crico-Pharyngei*, qui ab iisdem cartilaginibus orientur. Ex iis musculis nullus pharyngem dilatat, qui satis abundè ipsismet alimentis expanditur; omnes contra ejus cavum constringunt, undè in tres constrictores, su-

perioremem nempe, medium, & inferiorem à quibusdam dividuntur. Pone musculos undiquè laxa tela cellulosa apponitur, quæ fauces dilatatu faciliores, & cuilibet corpori recipiendo aptiores efficit.

Plures in pharynge cavitates hiant: inferiùs scilicet & anteriùs glottis, quæ ad laryngem ducit: à parte nempe mediâ & posteriori cartilaginis thyroïdeæ ad anteriorem cartilaginum arytenoïdum partem duo hinc indè protenduntur ligamenta, inter quæ rima dehiscit oblonga, anteriùs strictior, posteriùs latior. Secundum hanc rimam sinistrorsùm & dextrorsùm, inter superiora & inferiora ligamenta, duæ adhuc satis profundæ reperiuntur cavæ, sinus seu ventriculi laryngis nuncupatæ. Clauditur glottis cartilagine, à situ, epiglottide dictâ: lingulæ formam habet, à thyroïdeâ cartilagine oritur; superior ejus facies convexa ad linguæ basim, inferior concava ad glottidem respondet. Paulò posteriùs alia reperitur cavitas, quæ pro pharyngis continuatione, aut œsophagi initio pariter haberi potest. Superiùs animadvertuntur tubarum Eustachii, & posteriora narium orificia.

Cavitates nasales constituunt ossa maxillaria, palati, nasi, unguis, ethmoïdes, sphenoïdes, vomer, & turbinata inferiora: membranâ vestiuntur molli & fungosâ, exteriùs albicanti, interiùs rubrâ, vasis sanguineis, nervis, glandulisque infarctâ, ossibus cartilaginibusque firmiter adhærenti, quæ pituitaria, seu Schneiderii membrana vocatur. In tres meatus dividi possunt quorum inferior tantùm ad fauces penetrat, ideòque solus hîc considerandus: paries ejus inferior parte palatinâ ossis maxillaris, & ossis palati quadratâ parte formatur: ad exteriorem parietem confert eorundem ossium processus ascendens: interiorem conficiunt vomer, lamella descendens

offis ethmoïdei, & cartilago narium intermedia: superiùs propendet os turbinatum inferius. Canalis indè nascitur sat patulus initio, deindè gracilescens, posticè latior, ubique lubricus, & facilè permeabilis; quo utuntur præstigiatores foranei, ut longioribus clavis hùc velut in partes continuas & sensibiles absque dolore adactis, stupidi vulgi admirationem subripiant: hâc, meliori consilio, varia ut variis morbis succurratur instrumenta immittit sagax Chirurghi industria: hâc alimenta & medicamina, ore impedito, in fauces ingerenda proponimus.

È C H I R U R G I A.

Variis de causis ita coarctari aut impediri potest aditus ad œsophagum, ut nulla in eum, viâ naturali, alimenta pervenire queant. Tonsillæ quandoque mirum in modum intumescunt, & penitùs præcludunt fauces: lingua nonnunquam tam immani mole crescit, ut oris cavitatem omninò repleat: modò contractione muscutorum convulsivâ sibi met applicati dentes nullâ vi dimoveri possunt, modò paralyti laborantes muscoli deglutitionis debitis motibus exercendis impares fiunt: externis quoque læsionibus idem in infortunium incidere potest æger: sive enim instrumento secanti sibi met ipsi jugulum malè conficius confodere tentaverit, sive sclopeto in os adacto promptiorem quæsierit necem, fieri potest ut vulneris hiatu ingesta protinùs exeant, aut tumefactione mox subsequenti omnis in œsophagum prohibeatur aditus. His omnibus in casibus, si morbo ipso non occubuerit æger, certè quidem ipsum inediâ consumi necesse est, nisi alimentis alia detegatur via quibus vita prorogetur, usquedùm naturalis patefiat aditus.

Hinc Clariss. D. Littre D. M. Parisiensis plurima tentavit experimenta ut liquor in œsophagum ingerendus per nares immediatè infunderetur, sed non utiquè prospero successu: liquor enim sic ingestus non in pharyngem potius quàm in laryngem descendit, & quidem id ex ipsà glottidis dispositione necessario consequitur, quæ, cessante omni actione, semper aperta remanet: item epiglottis (naturale, tempore dato, glottidis operculum) pone linguæ basim semper erecta, tunc tantùm rimam laryngis claudit, cum musculis deglutioni dicatis deprimitur; atqui certè ingestione propositâ ejus functionis organa neutiquam sollicitantur, nulli contrahuntur muscoli, partes in situ naturali remanent, liquor igitur undequaque dispergitur, & quantulacumque portio in rimam subrepserit, mox ingruit tussis, convulsio, suffocatio, mors ipsa, nisi exquisitissimæ sensibilitatis organum mox salutari conatu liberetur. Quid? si cogitaveris pulmones jam ingurgitados tussi repetitâ concuti & vehementer labefactari, ægrumque tunc extenuatum & viribus exhaustum vix ac ne vix quidem tantos conatus toleraturum, ut fatetur auctor ipse, qui duas malè tentati auxilii victimas occubuisse testatur?

Tutior ergò quærenda remanebat medicina quam primus excogitavit spectatissimus Magister D. Libouton, Chirurgus Atrebatensis. Prædictæ methodi pericula, & imperiosam ægrum nutriendi necessitatem attentè secum reputans, id operæ pretium fore duxit, si alimenta in œsophagum immediatè deducerentur; quod ut obtineret, Cannulam recurvam per nares in œsophagum mitti voluit, tum liquorem, operæ siringæ, huc propelli. Sic ad Chirurgi nutum medicamenta & alimenta, usque dum naturalis redierit deglutitio, immit-

tuntur

tuntur , nec timendum est , ne ab ineundâ viâ aberrent , gravioraque morbo ipso procreent accidentia.

Ingeniosam hanc methodum renovavit , aut potiùs , ut ferebat ingenium omnibus Chirurgicis rebus perpoliendis natum , ita correxit & emendavit celeberrimus hujus Collegii Magister , Nosocomii Parisiensis Chirurgus primarius D. Default , ut sibi quasi propriam vindicaverit ; quam ex venerandi præceptoris praxi depromptam , sic instituendam proponimus.

Ægro congruenter & commodè posito , capiteque firmato , Cannula è gummi elastico , idoneæ crassitudinis , veruculo (*Mandrin*) sat firmo instructa leniter , molliter , & lentè in nares deducitur , usquedum in œsophagum penetravisse judicetur : tum leves hinc indè motus per aliquod tempus exercentur , ut certò constet in pharyngis cavitatem immissam fuisse (1). Veruculum deindè aufertur , & tubulo syringæ ad ejus orificium accommodato , liquor injicitur , parcè primò , ne , si Cannulæ inferior extremitas aberraverit , in laryngem penetret , quod statim violentâ tussi innotescet : postea largiùs devolvitur liquor : Cannula tandem intromissa retinetur & infixâ remanet , ut , quoties necesse fuerit , cibi de novo ingerantur.

Quantùm valeat hæc praxis solâ quidem expositione satis abundè comprobatur , sed ne aliquid remaneat dubii , & ut nova etiam experienciâ accedat auctoritas , nonnullas in medium proferemus observationes , quas publici juris fieri , pro

(1) Semel evenit , præfente Clar. D. Default , ut Cannula in laryngem intromissa fuerit : indè tussis convulsiva , quæ , sublatâ causâ , mox cessavit : postea feliciori tentamine in debitum locum liquor demissus fuit.

solitâ in suos alumnos benignitate, concessit libenter Clarissimus idem Magister D. Default.

Die 29^a mensis Januarii ann. 1785, ad Nosocomium delatus fuit æger qui novaculâ jugulum sibi resolvere tentaverat. dùm retroversum erat caput, immanis aderat hiatus plagæ quæ pugnum accepisset: situ idoneo, & aptâ deligatione oræ vulneris ad sese adducebantur, sed ex nimio sanguinis profluvio, deficient animi, & omni deglutitione impeditâ, in eo erat æger ut mox occumberet, nisi supra memoratam methodum industriè adhibuisset Clariss. noster Præceptor. Hoc medio ad octavum usque mensis Februarii diem, idoneis & alimentis & medicamentis vita prorogabatur: cùm verò, prioris semper propositi tenax, promptiorem sibi mortem consciscere arderet, acerrimo furoris æstu per noctem abreptus, revinctas liberavit manus, & laceratâ deligatione, digitos in vulnus profundissimè impulit. Statim ad auxilium adveniens (nam mihi tùm prope hunc ægrum excubitoris custodisque partes demandatæ fuerant) res, ut potui, ad melius reduxi, sed nihil conatus profuerunt, & postero die asphyxiâ tentatus obiit.

Mense Aprili subsequenti anni, lignarius faber sibi pariter violentas intulit manus; pari successu usurpata fuit eadem hæc methodus, sed putridâ feбри correptus æger in furorem incidit, & undecimo die fato functus est.

Licet infaustus fuerit in utroque casu exitus, nihil indè tamen contrâ propositam methodum concludi potest, cùm speratum semper effectum sortita fuerit, & aliâ de causâ ægri occubuerint.

Versus idem tempus dùm in ejusdem Nosocomii cubiculo Sancti-Caroli dicto rem chirurgicam facerem, accersitus fui

ad ægrum putridâ febrî laborantem qui nihil sorbere poterat. Obicem in faucibus ab externâ causâ suspicabantur custodes, sed re attentius perpensâ, nullus in gutture prominebat tumor, actione suâ tantùm orbari videbantur muscoli deglutitionis, ita ut in os assumptus liquor per nares resiliiret. Ad ægri opem advocatus celeberr. D. Default, statim cannulam in fauces per narem egit, & sic urgenti providens necessitati, ægrum imminenti morti eripuit.

Mense Octobri an. 1786, Nosocomium delatus fuit famulus quidam qui, vitæ pertæsus, sclopeto in os immisso, glande plumbeâ se ipsum interimere conatus fuerat. Ex pyrii pulveris explosione horribili rictu diducebantur labia: plumbei in gutture granuli dispersi fuerant; nec loqui poterat æger nec deglutire, nisi summo conatu & vehementer dolens: mox tumefactio ingravescit, inflammatio augetur, & omnis omninò cessat absorbitio. Per nares intromissâ Cannulâ, ibique quatuor dies retentâ, novum alimentis medicamentisque patuit iter; tum subsidente inflammatione, ulceribusque faucium paululùm deterfis, naturalis restaurata fuit deglutitio, & quindecim dierum spatio ferè omninò sanatus è Nosocomio exiit.

Hoc anno, 21ª mensis Aprilis die, cincinnator quatuor & viginti annos natus, eodem modo sibi vitam adimere conatus, in Nosocomium delatus fuit: missiones sanguinis, cataplasmata, gargarismi, & alia quæcumque idonea media in usum venerunt, sed frustrâ: nam postero die ne guttulam quidem liquidi haurire poterat. Cannulam nari dextræ commisit celeberr. Magister Default, quâ vitæ morboque necessaria injiciebantur: sex remansit dies, quibus elapsis, paulatim remiserunt accidentia, faucium aditus alimentis patuit,

& à morbo convaluit æger, quo, sine felici hoc tentamine,
certò certius occubuisset.

*HANC DISSERTATIONEM, Deo juvante, & Praside
M. PETRO-MATHURINO BOTENTUIT LANGLOIS,
Artium & Chirurgiæ Magistro, Scholarum Moderatore, an-
tiquo Scholæ præctica Professore, Regiæ Chirurgorum Aca-
demia Socio, in Supremo Senatu Patrono, tueri conabitur
PETRUS REBEYROL, Lemovicensis, in almâ Universitate
Bituricensi Artium Liberalium Magister, nuper in Parisiensi
magno Nosocomio, dicto l'Hôtel-Dieu, Chirurgus internus,
Dissertationis auctor.*

*Die Sabbati 30 mensis Junii anno R. S. H. 1787, à sesqui-
secundâ post meridiem ad septimam.*

PARISIIS,
IN REGIIS CHIRURGORUM SCHOLIS,
PRO ACTU PUBLICO,

ET

MAGISTERII LAUREA

Typis MICHAELIS LAMBERT, Regii Chirurgiæ
Collegii, necnon Academiae Typographi, viâ Cythareâ.

M. DCC. LXXXVII.